

Hồi 18

Lòng Chàng Ý Thiếp

Niền Canh Nghiêu mỉm cười:

- Nếu gã là gái giả trai thì tiểu đệ không còn hận gã nữa. Cũng tại tiểu đệ quá sốt sắng mà thành mang nhục. Tuy nhiên, dù là gái giả trai gã cũng có thể khoác cái lốt thuộc giai cấp khác chứ, sao lại thích làm một kẻ ăn mày?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Đạo lý bên trong chỉ có gã và Hồ hiệp biết được, chúng ta làm sao hiểu? Thân phận của cả hai là cả một nghi vấn lớn lao, Lữ Tử Kỳ kể như là một siêu nhân thể mà vẫn tuân phục một thiếu nữ tuổi trăng tròn cái đó mới là lạ lùng nhất!

Niên Canh Nghiêu thở ra:

- Một con người cỡ Lữ Tử Kỳ lại đi làm một tên nô lệ cho người khác. Không ai tưởng tượng nổi!

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Mặc họ, họ là ai, cuối cùng rồi chúng ta cũng sẽ biết. Họ có ý giúp ngu huynh, nhu huynh đại gì không nhờ họ. Việc khám phá gã là nữ nhân, chúng ta phải giữ kín. Nếu họ biết được thì chắc chắn là họ tránh mặt chúng ta ngay. Và như vậy là mình mất những viện thủ đáng giá!

Niên Canh Nghiêu gật đầu:

- Tiểu đệ hiểu. Theo nhận xét của tiểu đệ thì tuổi của gã cũng hơn mười bảy mười tám. Lứa tuổi phát động xuân tình đó, tứ ca! Gã lại có vẻ tha thiết với tứ ca quá, tha thiết trên hẳn tình bằng hữu.

Doãn Chánh Thanh thở dài:

- Ngu huynh biết lắm chứ! Cho nên ngu huynh hết sức cẩn thận, ngoài ra, ngu huynh còn kiểm cách trách Lệ Ty, để có thể tự do bàn luận với nhị đệ về vấn đề này. Nếu nàng biết chắc là nàng đau khổ lắm và một sự hiểu lầm đều gây tai hại, không nhiều thì ít.

Niên Canh Nghiêu gặt đầu:

- Tứ ca lo xa như vậy là phải. Tính tình của Mạnh Lệ Ty nóng nảy lắm, lại độc đoán, chẳng khi nào nàng chịu san sẻ tình yêu cho ai đâu. Bây giờ tiểu đệ hỏi tứ ca, tứ ca định xử lý làm sao trong tương lai về trường hợp Tiểu Long.

Doãn Chánh Thanh trầm ngâm một lúc:

- Ngu huynh chẳng biết phải làm sao mà nói. Ngu huynh nhận thấy gã có cảm tình với Lệ Ty nhiều, như vậy là gã không tật đổ. Về mặt gã, ngu huynh không lo ngại, chỉ còn mặt Lệ Ty thôi. Ngu huynh yêu cầu nhị đệ chú ý đến nàng. Nếu nàng phát hiện sự tình thì nàng dám quấy phá cho tan hoang lắm đấy!

Niên Canh Nghiêu gặt đầu:

- Được! Tiểu đệ sẽ lưu ý đến nàng. Giả như nàng có phát giác thì tứ ca cứ hàm hồ chối phắt, rằng tuyệt nhiên không hề biết Tiểu Long Nhi là gái giả trai, Có thể vì tiền đồ của tứ ca mà nàng nhẫn chờ khi đại công cáo thành!

Mạnh Lệ Ty được Doãn Chánh Thanh ủy thác làm một việc chi đó, lúc ấy trở về.

Nàng cho biết Đoàn Thừa Tổ chấp thuận ngày mai sẽ hiệp đoàn với họ, khởi hành thẳng đến Côn Minh.

Đêm đó không có việc gì xảy ra, ai ai cũng ngủ yên.

Sáng sớm hôm sau, Đoàn Thừa Tổ đến. Đi theo lão chỉ có một mình Tiều Đại Toàn thôi. Theo tiết lộ của Đoàn Thừa Tổ thì Tiều Đại Toàn là hậu duệ của một đại thần triều đại họ Đoàn. Y kiêm cả văn lẫn võ, chính y huấn luyện đoàn võ sĩ trong Nam chiếu Vương phủ.

Đem một y theo là đủ cho Đoàn Thừa Tổ lắm rồi.

Doãn Chánh Thanh không ngờ một người có dáng dấp thư sinh lại là tay nội gia công phu, nhớ lại hôm nào, chàng khinh thường y đến nỗi tỏ ra ngạo mạn ít nhiều.

Chàng cảm thấy thẹn mình quá nông nổi,

Chàng nghĩ trong giới giang hồ, có ba hạng người đáng sợ nhất: Tăng ni, thư sinh và nữ nhân thương.

Họ đàm đạo, một lúc, đoạn lên ngựa, khởi hành.

Thời gian còn rộng, họ không vội vã lắm, vả lại từ Đại Lý đến Côn Minh đường dài độ năm trăm dặm nếu ngồi ngựa tốt thì chỉ mất hai ngày, mà còn đến năm hôm nữa mình hội võ lâm mới khai triển.

Họ la cà dọc đường xem phong cảnh, chuyện trò vui vẻ.

Hết ngày thứ nhất họ đến Tường Vân, sang ngày thứ hai, họ vào địa phận Trần Nam. Qua ngày thứ ba, họ vượt đoạn đường ngắn nhất độ mấy mươi dặm thôi và họ đến huyện Sở Hùng rất sớm. Họ dừng lại địa phương này.

Cần nhắc lại Đoàn Thừa Tổ có cho gia nhân đi trước chuẩn bị sẵn nơi ăn chốn ở, họ đều có sẵn phòng trong khách sạn khỏi phải chọn lựa, tìm kiếm.

Huyện thành Sở Hùng nhỏ quá một con lộ lớn xuyên qua thành, còn thì những hẻm những đường dơ dáy quá hẹp.

Nơi đây không có cảnh đẹp cho họ du ngoạn.

Tuy nhiên địa phương tiếp cận vùng biên giới Điều Tri người Hán, người Miêu lẫn lộn, cuộc sanh hoạt của hai sắc dân khá nhiệt náo.

Lúc bọn Doãn Chánh Thanh đến nơi thì đúng kỳ bọn người Miêu chuẩn bị làm lễ "lạy trăng".

Đoàn Thừa Tổ từng mục kích cuộc tế trăng này, đáng lẽ lão không cần xem nữa, song có bọn Doãn Chánh Thanh trong đoàn, lão nhân dịp này đưa họ đi xem cuộc tế cho biết.

Theo lệ, người ngoài sắc tộc không được vào trại của chúng dự cuộc tế. Nhưng họ Đoàn qua mấy mươi đời giữ quyền chúa tế tại Vân Nam, mỗi lần họ cúng tế đều thỉnh người trong vương tộc đến dự khán.

Nhờ thế khi Đoàn Thừa Tổ đưa bọn Doãn Chánh Thanh đến, vị tộc trưởng người Miêu nghênh tiếp rất trọng thể.

Mạnh Lệ Ty vì đau bụng dạ sao đó nên không đi được, Lỗ Anh bắt buộc phải ở lại săn sóc nàng.

Thành thử, hai nàng vắng mặt chỉ còn Đoàn Thừa Tổ, Tiêu Đại Toàn và Doãn Chánh Thanh, Niên Canh Nghiêu đi xem mà thôi. Tiêu Đại Toàn biết rõ phong tục tập quán cùng địa thế tại vùng này nên giảng giải cho Doãn Chánh Thanh hiểu. Đang lúc chàng chăm chú nghe, bỗng một nữ nhân vận y phục Miêu xuất hiện. Nữ nhân có gương mặt trắng như tuyết, đầu đội mào vàng, tóc xanh hờ phủ bờ vai.

Nàng vừa ca vừa tròn vòng hoa tươi lên đầu Doãn Chánh Thanh, vòng hoa rất rộng tuốt luôn xuống vai che phần ngực chàng.

Tiêu Đại Toàn cười lớn:

- Doãn đại hiệp ơi! Nàng ấy chấm đại hiệp rồi đó nhé.

Doãn Chánh Thanh bối rối:

- Làm sao bây giờ?... Tại hạ...

Tiêu Đại Toàn thốt:

- Đại hiệp cứ đi theo nàng. Nàng cũng biết tiếng Hán đấy! Đến chỗ vắng người, đại hiệp giải thích cho nàng hiểu. Dân tộc Miêu cởi mở lắm, nàng ấy sẽ thông cảm không cưỡng ép đại hiệp đâu! Chứ cứ cự tuyệt ngay bây giờ thì họ cho mình là vô lễ đó.

Doãn Chánh Thanh nhìn thoáng qua nàng nhận thấy quen quen, rồi nhìn kỹ một chút nữa chàng có chủ trương ngay.

Lập tức chàng đi theo Miêu nữ rời khỏi cuộc tế.

Niên Canh Nghiêu không yên tâm định đi theo chàng.

Chàng đưa mắt ra hiệu ngân chặn hấn nói:

- Yên trí! Ngu huynh đi một chút sẽ trở lại.

Niên Canh Nghiêu đành đứng lại chỉ nhìn theo Doãn Chánh Thanh và Miêu nữ đưa nhau vào rừng.

Khi vào rừng rồi, Doãn Chánh Thanh nhìn quanh quẩn không thấy bóng dáng người nào bèn cười hỏi:

- Tiểu long! Mặc y phục quý đó tưởng đâu quá mặt nổi đại ca phải không?

Miêu nữ giật mình kêu lên:

- Làm sao đại ca nhận ra tôi? Chắc là cái lão Túy Miêu bép xép rồi. Tôi sẽ bút râu lão ta không chừa một sợi!

Doãn Chánh Thanh lắc đầu:

- Đừng nói oan cho người ta! Cái miệng của lão ấy còn kín hơn rương khóa đấy! Ngu huynh đã biết sớm tiểu huynh đệ là gái, có điều không biết là tiểu huynh đệ mặc nữ phục vào rồi lại đẹp quá!

Tiểu Long Nhi trầm ngâm một chút hỏi:

- Tôi rất đẹp sao đại ca?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Tất nhiên là đẹp! Đẹp như thiên tiên giáng trần, tuy nhiên tiểu huynh đệ có đẹp hay không đẹp cái đó chẳng có ý nghĩa gì điều cần là ngu huynh nhận ra được tiểu huynh đệ thôi!

Tiểu Long Nhi gắt:

- Tiểu muội chứ sao lại tiểu huynh đệ?

Doãn Chánh Thanh cười hì hì:

- Quên! Quên mất! Tại sao tiểu muội ăn mặc như thế?

Tiểu Long Nhi mỉm cười:

- Tại vì tôi là gái Miêu.

Tiểu Long Nhi tiếp:

- Tôi nửa phần là Miêu, nửa phần là Mông Cổ, hai phần đó nhập lại không thành người Hán được. Đại ca tin như thế chẳng?

Doãn Chánh Thanh trầm ngâm một chút:

- Thân thể của tiểu muội, ngu huynh cũng không hiểu, tiểu muội nói sao, ngu huynh tin vậy, có điều tiểu muội là huynh đệ của ngu huynh, là... là tiểu muội tốt của ngu huynh...

Tiểu Long Nhi nhẹ thở dài:

- Tôi nói thật đấy, đại ca ơi! Phụ thân của tôi là người Mông Cổ còn mẫu thân là người Miêu. Phụ thân tôi là hậu duệ của vị đại kha hãn, chỉ vì cơ nghiệp không vững bền nên phải lưu lạc trên giang hồ!

Doãn Chánh Thanh gật đầu:

- Ngu huynh tin như vậy bởi nhận thấy tiểu muội có khí chất bất phàm, phong nghi đặc biệt, con người của tiểu muội phải là hậu duệ của nhà Nguyên mới xứng!

Tiểu Long Nhi tiếp:

- Phải! Tôi là cháu chắt của Thành Cát Tư Hãn, sau khi nhà Nguyên sụp đổ, tại Mông Cổ người trong tôn thất phát động cuộc tương tranh, tiền nhân của tôi không còn nơi nương tựa phải xuất ngoại lưu vong đến đất Miêu này, lấy người Miêu làm vợ.

Doãn Chánh Thanh nói:

- Thế thì tiểu muội là một vị công chúa xứ Mông Cổ, còn Lữ Tử Kỳ? Lão ấy là chi của tiểu muội? Lão là người Hán mà? Làm sao lão lại đi theo tiểu muội?

Tiểu Long Nhi tiếp:

- Phải! Lão ta là người Hán, tổ tông của lão là một danh tướng nhà Tống tên Lữ Văn Hoán ngày xưa từng trấn thủ đất Tương Dương, bị quyền thần đổ ky, trong cơn binh lửa lại không phái quân sĩ tiếp viện, cũng không giữ nổi thành phải đầu hàng nhà Nguyên. Tổ tông tôi rất ưu đãi Lữ Văn Hoán do đó họ Lữ lập lời thề là tận tâm tận lực báo đáp ơn tri ngộ. Trải qua mấy trăm năm, họ Lữ vẫn một lòng một dạ khuông phò nhà Nguyên. Khi phụ thân tôi lưu lạc đất khách quê người, không tiện mang tôi theo nên ký thác tôi nơi Lữ Tử Kỳ.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Chẳng trách tiểu muội không có hảo cảm đối với nhà Minh.

Tiểu Long Nhi lại thở dài tiếp:

- Không nhất thiết như vậy! Chẳng qua tôi rất ghét những kẻ có tâm địa đê hèn, suốt đời chỉ chuyên lo việc cướp nước giành dân. Ai làm hoàng đế mặc ai, cái đó không gây một ảnh hưởng nhỏ nơi tôi cả. Nhìn vào Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội, tôi rõ tám bốn người không ra người đó, chẳng làm cái gì khác hơn là lo cướp vị tranh quyền, không ngại đổ máu vì tư lợi. Hội viên có phẩm cách như thế thì tổ chức của chúng chỉ là một chiêu bài, một bình phòng, lừa dối quốc dân, thỏa mãn tham vọng, tôi làm sao có hảo cảm với chúng được?

Doãn Chánh Thanh trầm buồn nét mặt:

- Tiểu Long ơi! Có thể là giao tình của chúng ta sẽ không được duy trì bền lâu bởi ngu huynh cũng là một người ti bỉ, đê tiện như những kẻ đó, cũng mưu quốc, đồ dân cũng có dã tâm dòm tranh ngôi báu.

Tiểu Long Nhi chớp mắt:

- Thật vậy sao? Lão Túy Miêu nói là đại ca hoài bão chí lớn, đại ca lại có khí chất bất phàm. Có đúng hay không đúng là đại ca dùng Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội làm một phương tiện giúp đại ca đạt thành nguyện vọng. Điều đó tôi không cần biết. Tôi chỉ biết giúp đỡ đại ca với trọn vẹn sức mình mà thôi.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu:

- Lợi dụng Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội thì có song khôi phục nhà Minh thì không. Ngu huynh chỉ muốn dựng cơ đồ cho chính mình.

Chàng trầm giọng nói tiếp:

- Không giấu chi tiểu muội, ngu huynh là tứ hoàng tử đương triều, ngu huynh cũng như các hoàng tử khác hy vọng một ngày nào đó ngồi lên ngôi báu thống trị muôn dân!

Tiểu Long Nhi nhìn chàng thật lâu sau cùng phá lên cười:

- Thật vậy sao? Càng tốt chứ sao! Lần này thì lão Túy Miêu đoán sai rồi. Tôi thì cho rằng đại ca phải là người của quý tộc, còn lão lại nói đại ca xuất thân từ giới bình dân.

Nàng vui ra mặt, vui vì thắng được lão Túy Miêu. Từ hồi nào đến giờ bất kỳ ý kiến nào do nàng đưa ra đều bị lão Túy Miêu đả phá hết, lão cứ khoe khoang mình có thừa kinh nghiệm, lão nhận xét người không hề sai, khổ thay lần nào lão cũng đoán đúng, liệu đúng.

Nàng thua lão mãi.

Bây giờ, đoán sai rồi, lão Túy Miêu phải phục nàng.

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Tiểu Long! Những con người như chúng ta chẳng khi nào cam phận dưới thấp cả. Tiểu muội cùng Lữ Tử Kỳ xuôi ngược khắp sông hồ, hẳn là để chờ cơ hội quật khởi tái tạo vinh quang ngày xưa đã đổ vỡ qua bao năm tháng dài. Có phải vậy chăng?

Tiểu Long Nhi đáp:

- Lão Túy Miêu luôn luôn duy trì hùng tâm tráng chí mặc dù niên kỷ của lão đã về chiều. Lão giao kết với một số nhân tài mưu toan tiến hành đại sự. Dù không giành quyền thống trị Trung Nguyên, ít nhất cũng khôi phục được cái địa vị của tôi tại Mông Cổ. Phụ thân tôi hằng nuôi ước vọng như thế đó, không may người tạ thế quá sớm, tôi còn hiện giữ chiếc ấn báu của nhà Nguyên, vật đó sẽ chứng minh lai lịch của tôi. Nhưng ấn ngọc truyền quốc bất quá chỉ là một chứng tích, vật vô tri vô giác, nó không giúp mình đại công được. Chỉ có thực lực và một thực lực quan trọng, hiện tại Lữ Tử Kỳ đã quy tụ được một số người đáng kể song tôi chưa chịu ra mặt tình thế tôi lười lắm không đủ kiên nhẫn tiếp xúc thường xuyên với số người đó nên để mặc cho Lữ Tử Kỳ làm sao đó thì làm. Giá như sau này đại ca mãn nguyện tôi cũng mãn nguyện luôn thì hay biết bao nhiêu. Chắc là gia phụ dưới cửu tuyền vui dạ lắm!

Nàng nhích lại gần chàng hơn, thấp giọng hỏi:

- Đại ca xuất ngoại hành sự, phụ thân của đại ca có biết hay chăng?

Vận nam trang nàng tỏ rõ tánh khí quật cường, trở lại y phục nữ nhân nàng thùy mị đáng yêu hết sức.

Một mùi thơm da thịt bốc từ người nàng, thoảng qua mũi Doãn Chánh Thanh.

Ngửi mùi đó Doãn Chánh Thanh nghe lòng rạo rục, không dằn cơn kích thích, chàng hôn nhẹ lên má nàng.

Tiểu Long Nhi giật mình né đầy tránh qua một bên.

Doãn Chánh Thanh thẹn mình thiếu trang nghiêm vội phần trần:

- Đừng giận ngu huynh, Tiểu Long Nhi! Ngu huynh không có ý khinh bạc đâu, bởi tiểu muội quá đẹp, quá đáng yêu thành ra ngu huynh không kiềm hãm được lòng mình...

Tiểu Long Nhi đỏ mặt, nhìn chàng với ánh mắt dịu dàng, nhích trở lại gần chàng như cũ.

Nàng thốt:

- Không đâu đại ca. Tôi không giận. Thực sự tôi rất cao hứng được đại ca mến đấy chứ! Tôi chỉ sợ đại ca hiềm tôi xấu xí, tôi lỗ mãng, sợ như vậy nên tôi không dám lại gần đại ca thôi!

Nàng sà vào lòng chàng luôn.

Doãn Chánh Thanh vuốt ve đôi má nàng, gật đầu:

- Nói nhảm mãi! Ai hiềm tiểu muội xấu hời nào đâu? Đối với ngu huynh thì tiểu muội là con người đẹp nhất trần đời đấy nhé!

Tiểu Long Nhi ngẩng đầu lên, long lanh đôi mắt, hỏi:

- Đại ca nói thật chứ? Tôi nghe nói trong cung có rất nhiều nữ nhân, nàng nào cũng xinh đẹp như thiên tiên, chắc chắn là tôi kém họ xa.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu:

- Ngu huynh đã nói, không có ai đẹp bằng hiền muội cả. Bao nhiêu người trong cung, đành rằng cũng đẹp thật song chẳng nàng nào sánh kịp tiểu muội!

Tiểu Long Nhi đáp:

- Đại ca chưa đáp câu hỏi của tôi! Lúc đại ca ra đi, phụ thân đại ca có hay biết chăng?

Doãn Chánh Thanh không đáp chỉ nói:

- Đêm nay ngu huynh chỉ biết mỗi một việc là thân cận, ôm ấp hiền muội như thế này thôi! Đừng hỏi gì hết! Ngu huynh không muốn phí phạm thời gian nghĩ đến việc này việc nọ.

Tiểu Long Nhi nghe tim đập rộn rã hơn, song nàng cố tập trung tâm ý vào việc chánh. Nàng thốt:

- Tôi bất quá chỉ là một công chúa của triều đại vong quốc, tôi mang địa vị hư danh nhưng Lão Túy Miêu cứ gây ấn tượng là tôi thực sự là con vua đương quyền, thành ra tôi quen tánh cao ngạo, tự tôn, tự đại, tôi không xem thiên hạ là gì, nhất là nam nhân, tôi khinh

thường như cỏ rác, chẳng một gã đáng cho tôi nhìn nửa con mắt. Nhưng từ lúc gặp đại ca, tôi đổi ý và đại ca là người tôi xem trọng, đánh kính, đáng yêu, người duy nhất của đời tôi. Do đó, tôi phải hỏi rõ ràng những gì có dính dấp đến đại ca, bởi tầm quan trọng của vấn đề. Vậy đại ca phải cho tôi viết những điều tôi cần biết.

Doãn Chánh Thanh trầm ngâm một lúc, rồi đáp:

- Được! Hiền muội muốn biết ngu huynh sẽ nói cho biết. Lúc ngu huynh ra đi phụ vương có biết, chẳng những thế ông già lại còn mặc nhiên chuẩn nhận. Cho nên ngu huynh có thể nói rằng mình vâng thánh chỉ xuất kinh tuần tra các tỉnh.

Tiểu Long Nhi gật đầu:

- Như vậy là phụ thân đại ca tuyển chọn đại ca làm người thừa kế ngôi chánh thống rồi.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu:

- Không phải vậy đâu! Hiền muội nghĩ sai. Phụ thân chưa có ý đó, chỉ vì lòng nhân từ ông già sợ ngu huynh hiếu sát đầy thôi.

Chàng giải thích:

- Phụ vương nghĩ rằng, ngu huynh cứ tiếp xúc với thế nhân nhìn khổ đau của thế nhân mà sanh tâm từ thiện nhân đó mà đưa dân lành lánh hiếu sát. Nhưng ngu huynh thì nghĩ khác, có lẽ phụ vương thấy sát khí bốc lên thần sắc của ngu huynh, ông già ngại cốt nhục tương tàn sau đó nên cho ngu huynh đi xa.

Tiểu Long Nhi cau mày:

- Làm gì đến nỗi tương tàn cốt nhục? Nghe nói phụ thân đại ca đã truất phế thái tử, phải không? Trong số các huynh đệ còn lại, có người nào sánh được đại ca đâu? Phụ vương đại ca không chọn đại ca thì còn chọn ai nữa?

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Người huynh trưởng của đại ca không có tài cán gì, chỉ biết uống rượu nghe đàn, ôm ấp nữ sắc, thích nghe lời dua nịnh, tăng bốc, không thể tiếp nhận trọng nhậm được. Lão bát là Đậu Lễ thì đúng là một nhân tài song cái tánh lại khắc bạc, chỉ biết nhận chứ không cho thành ra thiếu ân thừa oán, lại hành sự bất chấp thủ đoạn miễn sao có kết quả thì thôi, con người đó cũng không thể giữ quyền thống trị được! Còn ở ngu ca thì, nếu là gặp lúc loạn ly, có thể được truyền ngôi lắm, song hiện tại là lúc thái bình thịnh trị người như ngu ca không có chỗ dùng thành như ngu ca không có nhiều hy vọng!

Dừng lại một chút, chàng tiếp:

- Phụ vương ưng ý nhất người con thứ mười bốn nhưng vấp phải sự chống đối của triều thần, nên ông già chưa quyết định cuộc tấn phong.

Tiểu Long Nhi mỉm cười:

- Nếu vậy, chúng ta cứ để cho Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội tạo náo nhiệt đi. Lúc đó, dù muốn dù không phụ thân đại ca cũng phải nghĩ đến đại ca.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Biện pháp không phải là vậy! Tiểu Long ơi! Cả hai chúng ta, đều không là người Hán, ngu huynh thành thật nói với tiểu muội câu này. Luận về nhân lực thì người Mãn của đại ca không làm sao đánh bại nổi người Hán. Bởi lẽ thứ nhất, Trung Nguyên là đất gốc của người Hán, họ hiểu địa hình, địa thế, thời tiết, khí hậu, hơn đoàn quân Mãn từ phương xa đến. Là đạo quân viễn chinh, người Mãn làm một cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm, như đứt đoạn tiếp tế, phục kích bất thần, không kể nhân số Trung Nguyên đông gấp trăm, gấp ngàn lần. Người Mãn ít, thắng được người Hán đông, chẳng qua cái số đông đó không đoàn kết mà thôi. Cũng như một cỗ thụ, tán to, thân lớn, song bên trong mục nát, hình thức còn đó, nếu có ngọn gió quét qua, tán đổ cây ngã! Cái đạo lý trong việc Mãn thắng Hán bại là thế!

Tiểu Long Nhi gật đầu:

- Đúng vậy! Thủy tổ của tôi ngày xưa, chỉ huy động nhân số một bộ lạc mà cũng thôn tính được nửa quả địa cầu. Người đông đảo mà lòng rời rạc thì cũng chẳng làm gì.

Doãn Chánh Thanh cười:

- Tuy nhiên, cũng phải có vấn đề vận khí mới được. Nhà Nguyên xâm chiếm Trung Nguyên là gặp lúc nhà Tống suy vi, triều cương đổ nát, lòng dân ly tán vì nạn tham nhũng ở địa phương, cũng như lúc nhà Thanh vào nội địa thì nhà Minh đến hồi mệt mỏi, dân chúng bỏ rơi triều đình thì mong gì dẹp loạn xâm lăng.

Chàng dừng lại, một phút sau nói tiếp:

- Trong chuyến đi này, ngu huynh được phụ vương ủy thác thêm một nhiệm vụ là phá sự đoàn kết của người Hán.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng:

- Đại ca hà tất phải phí công? Làm để cho người khác hưởng thì đại quá.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ:

- Không đại đầu! Ngu huynh làm cho chính mình đó, chứ chẳng phải để giúp ai cả. Hiện tại, hiền muội không hiểu sau này rồi sẽ thấy.

Tiểu Long Nhi nói:

- Đại ca hãy thương lượng với Lão Túy Miêu, lão ấy có thể giúp đại ca được việc lắm.

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Cuộc hôn nhân giữa ngu huynh và Mạnh Lệ Ty được phụ vương chấp nhận bởi đó là cuộc hôn nhân chánh trị. Mạnh Lệ Ty là đệ tử của Độc Túy Thần Ni, vị thủ lĩnh của Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội. Ngu huynh bằng vào mối liên hệ đó lung lạc người trong hội.

Tiểu Long Nhi hỏi:

- Rồi sau này đại ca sẽ tính làm sao?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Sở dĩ ngu huynh làm thế là vì muốn có một bảo chứng với phụ vương ngu huynh không có dã tâm tranh đoạt quyền vị, người trong hoàng tộc không được lấy gái Hán làm vợ, nếu vi phạm là bị khai trừ khỏi tôn thất. Ngu huynh lấy vợ Hán, vợ Hán không thể trở thành mẫu nghi thiên hạ thì ngu huynh cũng không dễ trở thành hoàng đế luôn. Trong tương lai nếu may mắn được đăng cơ tự vị ngu huynh sẽ giải trừ quy củ đó.

Tiểu Long Nhi thở dài:

- Đại tẩu ôn nhu hiền thực quá nếu được làm hoàng hậu thì sẽ giúp đại ca không ít đầu.

Doãn Chánh Thanh nghiêm sắc mặt:

- Phải! Nhưng kỳ vọng của ngu huynh không phải hạn chế ở cái việc chiếm đoạt ngai vàng đâu. Ngu huynh muốn tạo dựng một sự nghiệp vĩ đại, không tiền khoáng hậu, lưu danh hiển hách trên lịch sử muôn đời, ngang hàng với thủy tổ của hiền muội là Thiết Mộc Chân, Hốt Tất Liệt đại hãn, có như thế mới không uổng sinh ra trên đời. Với địa vị đó ngu huynh cần phải có một hoàng hậu siêu việt hơn Mạnh Lệ Ty. Hiện tại, ngu huynh có để ý đến một người, xứng đáng làm một bậc mẫu nghi thiên hạ, một bạn lòng của vị chúa tể hoàn cầu!

Tiểu Long Nhi vội hỏi:

- Ai? Đầu phải là tôi, phải không?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu:

- Không phải hiền muội! Cảm tình của ngu huynh đối với hiền muội phát sanh từ nội tâm cho nên ngu huynh phải dành cho hiền muội tất cả chân thành, không thể lợi dụng hiền muội làm một công vụ thực hiện mưu đồ kế hoạch. Người mà ngu huynh chọn là con gái của đại tướng quân Nữ Cổ Lộc tại triều, nàng không đẹp nhưng phụ thân nàng có lắm quyền hành thế lực. Hiền tại nàng còn nhỏ nên chưa áo gấm ghé đến. Nếu ngu huynh cầu hôn nhất định phụ thân nàng chấp thuận ngay. Có người đó chi trì ngu huynh sẽ nằm gối cao mà ngủ.

Tiểu Long Nhi thở dài:

- Tôi chỉ sợ đại ca chọn tôi! Tôi tự hiểu mình không đủ tài, vả lại tôi không quen câu thúc. Tôi chỉ cần được ở bên cạnh đại ca là đủ rồi! Danh phận là cái quái gì, đối với tôi hoàn toàn vô nghĩa!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Hiền muội là một con tiểu long thích cỡi mây lướt gió, thích vầy vùng nơi biển cả, ngu huynh nỡ lòng nào đem giầy mà trói, cột vào vào trụ đồng nhốt trong lồng sắt? Trong tương lai, nếu ngu huynh thành công thì ngu huynh sẽ thiết lập cho hiền muội một địa phương hoàn toàn độc lập không lệ thuộc hoàng cung, sống ngoài quy củ, vô câu vô thúc. Nơi đó chỉ mỗi một mình ngu huynh được vắng lai...

Tiểu Long Nhi nói:

- Còn đại tẩu Mạnh Lệ Ty?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Nàng sẽ có vòm trời riêng biệt cho nàng. Việc thuộc tương lai, nói như vậy chứ ai biết chắc biến chuyển như thế nào? Có thể nàng không chịu đựng nổi nếp sống quy củ của một vị đại đế, tuy nhiên ngu huynh không hề có ý nghĩ phũ phàng chi nàng, giả như nàng chịu thông cảm cho ngu huynh, thì nhất định là ngu huynh sẽ có cách an bài cho nàng một khung cảnh thích đáng.

Tiểu Long Nhi vịn mình, vươn tay rồi hoành lại, ôm chàng, thấp giọng nói:

- Tôi biết đại ca là một người phi thường, tôi không muốn độc chiếm đại ca, bởi dù có muốn cũng không được, trừ ra giết chết đại ca cho đừng ai tranh đoạt. Tôi chỉ xin một phần nơi đại ca thôi, một phần nhỏ cũng đủ lắm rồi. Đêm nay, chúng ta thân cận với nhau, ngày mai, tôi sẽ trở về cái lốt hành khất, tự tôi cũng thấy tởm cho mình với cái lốt đó, làm gì tôi dám gần gũi đại ca!

Doãn Chánh Thanh ngửi qua mái tóc của nàng hỏi:

- Tại sao tiểu muội không khoác cái lót nào khác lại cái trang thành gã ăn mày? Ngu huynh nghĩ, tiểu muội nên thay đổi lại là phải hơn!

Tiểu Long Nhi lắc đầu:

- Bây giờ thì muộn rồi, không phương thay đổi nữa. Sai từ lúc đầu phải để sai luôn, Long Hồ Song Cái đã thành danh thì bằng mọi giá phải giữ cái danh đó.

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Danh do người tạo, danh đổi nhưng người không đổi thì có sao đâu? Ngu huynh cho rằng tiểu muội nên trở lại hình dạng chân chính của một thiếu nữ, nếu cần cũng có thể tổ rõ thân phận một hậu duệ nhà Nguyên. Ngu huynh thấy, làm như vậy là có lợi cho tiểu muội nhiều.

Tiểu Long Nhi cười khố:

- Tiên phụ là một phần tử hoàng tộc lưu vong mà tôi thì cô độc, trở về thân phận chân chánh, có ích chi cho tôi? Mà tôi sẽ giúp đại ca được gì với thân phận đó?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Mông Cổ lệ thuộc vào một trong bát kỳ, nếu tiểu muội trở về với thân phận nhà Nguyên thì với tư cách là hậu duệ nhà Nguyên tiểu muội sẽ cổ vũ người Mông cổ ủng hộ ngu huynh, như vậy là tiếp trợ ngu huynh nhiều lắm đó! Ngoài ra, ngu huynh rất quý tiểu muội, thì còn gì làm cho ngu huynh hân hoan bằng! Tiểu muội chịu không?

Tiểu Long Nhi mỉm cười:

- Nếu đại ca hân hoan thì bất cứ làm việc gì tôi cũng đáp ứng. Tuy nhiên, đại ca không sợ đại tẩu ghen sao?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Ngu huynh tin rằng nàng không ghen. Tiểu muội để yên thế đó, còn ai nữ lòng nào sanh tật đó? Huống chi còn có Niều nhị đệ! Niều nhị đệ sẽ dựa vào đại nghĩa mà thuyết phục nàng.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng:

- Cái gã Niên Canh Nghiêu đó chỉ là một tên quỷ quái, dã tâm của gã hiện lộ quá rõ ràng, gã tuyệt đối không là người tốt đâu, đại ca đừng tin nhiệm gã. Sau này đại ca sẽ hối hận cho mà xem!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Ngu huynh biết, hấn có tham vọng lớn, chẳng khi nào hấn chịu an phận! Song, hấn có tài hấn có thể giúp ngu huynh nhiều việc, ngu huynh tin rằng có thể chế ngự được hấn, hấn không dám sanh tâm phản trắc đối với ngu huynh đâu. Mà dù hấn dám thì chỉ có hại cho hấn chứ không làm gì ngu huynh nổi! Từ nay tiểu muội nên khách khí với hấn một chút, đừng làm cho hấn quá khó chịu mà sau này phiền phức!

Tiểu Long Nhi trầm giọng:

- Nhưng tôi ghét gã cứ động tay động chân...

Doãn Chánh Thanh lại cười:

- Từ nay sẽ không có những cái đó nữa, trước kia hấn không biết tiểu muội là gái giả trai nên có sổ sàng đôi chút. Ngu huynh đã nói cho hấn biết rồi. Hấn chỉ tha thiết với tiền tài danh vọng, chứ không đam mê nữ sắc mà thích sàm sỡ với nữ nhân.

Tiểu Long Nhi gật đầu:

- Tôi xin vâng lời đại ca, từ nay tôi không màng gã nữa đâu. Nhưng tôi cười vả lả với gã lắm! Tánh tôi không thích trò chuyện với nam nhân. Dĩ nhiên trừ đại ca ra!

Cả hai đàm đạo một lúc, Doãn Chánh Thanh càng phút càng say mê vẻ thùy mị của nàng, bất giác quàng tay qua cổ nàng hôn thật lâu vào môi nàng.

Lần này thì nàng không chống cự nữa.

Chợt nàng đẩy Doãn Chánh Thanh ra rồi thấp giọng bảo:

- Có người đến!

Doãn Chánh Thanh ngưng thần lắng tai nghe có tiếng thở rất nhỏ ở phía sau vọng tới.

Tiếng thở càng phút càng nghe gần. Chàng thốt:

- Có thể một đôi nhân tình nào đó vào đây tâm sự với nhau. Mặc họ, Tiểu Long!

Chàng nói thế để tỏ cho người nào đó biết là chàng không chú ý đến hậu quả người đó rình rập chàng và Tiểu Long. Mà cũng để cảnh cáo là chàng đã phát hiện sự có mặt của kẻ đó bên cạnh chàng.

Rồi chàng thì thầm bên tai Tiểu Long:

- Kẻ đó đi về phía chúng ta, võ công rất cao đấy!

Tiểu Long Nhi thốt:

- Có thể là Niên Canh Nghiêu chăng? Hay là Đoàn Thừa Tổ? Để họ thấy mình như vậy thì kỳ quá!

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Không phải đâu! Có đến ba người chứ không phải một. Bọn này bao vây chúng ta rõ ràng. Tiểu muội để ý nhé ngu huynh xô tiểu muội ra rồi là lập tức tiểu muội tấn công mặt hữu còn mấy mặt kia để cho ngu huynh.

Doãn Chánh Thanh xô nàng liền. Cả hai rẽ nhau đồng thời tung mình lên mỗi người vọt đi một hướng. Vừa lúc đó ba loại ám khí từ ba hướng khác nhau bắn vào chỗ họ ngồi. Nếu họ chậm chân một chút dù có tài thánh họ cũng không thoát chết nổi! Từ trên không, Tiểu Long Nhi đáp xuống sau một thân cây hai tay rút đôi đoản kiếm vừa chém tới mắt:

- Quái vật nào từ đâu đến ám toán người ta thế?

Song kiếm chém róc thân cây đứt ngang.

Tán cây không ngã qua ngã lại mà lại đổ ập xuống người nàng.

Nàng biết có kẻ ẩn núp bên kia thân cây xô tán để đè bẹp nàng.

Nhanh như chớp nàng rẽ qua một bên, tay chụp một cành cây, quật ngược cho cây ngã qua phía đối phương.

Đồng thời gian nàng vọt mình về một thân cây gần đó tấn công luôn một địch nhân nấp phía sau.

- o O o -